

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ CU BINECUVANTAREA ȘI INDRUMAREA
INALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

HRISTOS A INVIAT

În ziua biruinței Tale, poporul Tău va fi cu Tine împodobit cu sfințenie; din pânțele mai înainte de luceafăr ca roua te-am născut. Psalm 109.

„Iar de vreme ce Hristos se propovăduște că a înviat din morți, cum zic unii printre voi că nu este o înviere a morților?”

Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n'a înviat.

Și dacă Hristos n'a înviat, deșartă este atunci predica noastră, deșartă este și credința noastră.

Iar dacă Hristos n'a înviat zadarnică este credința noastră. Sunteți și acum în păcatele voastre.

Acum însă Hristos a înviat din morți fiind pârga învierii celor adormiți. — (1 Corinteni Cap. XVI, vers. 12,20)

„Ci și pentru noi: că și nouă va să ni se socotească, nouă cari credem în Cel ce a înviat din morți pe Iisus, Domnul nostru.

Carele s'a dat pentru păcatele noastre și s'a sculat pentru îndreptarea noastră“ (Romani IV, 24, 25).

„Dar mulțumită lui Dumnezeu, celui ce ne dă nouă biruință, prin Domnul nostru Iisus Hristos.

Drept aceia, frații mei iubiți, fiți statornici, neclătinați, sporind în lucrul Domnului, pururea, bineștiind că osteneala noastră nu este deșartă întru Domnul.

Corinteni XV, 57 58

IUBIȚII MEI FII DUHOVNICEȘTI,

Cu prilejul Invierii Domnului Nostru Iisus Hristos, eu păstorul vostru vă spun vouă slujitorii altarelor vestirea marei bucurii în Domnul :

HRIȘTOS A INVIAT.

Facă Cel Atotputernic ca rodul muncii voastre în ogorul Domnului să fie asemenea grăunțelului din Evanghelie, „rugându-vă neîncetat pentru tot sufletul creștinesc de pretutindeni căruia îi trebuiește milele sale cele bogate“, iar Neamului nostru pace și întărire.

Nicaolae
Patriarh

De n'a înviat Hristos-zadarnică este propoveduirea noastră!...

Propoveduire zadarincă!... Eentuziasm fără temei de adevăr, devotament fără nădejde de izbândă!... Din ce șipot de lumină își mai poate sorbi puteri fragede un apostolat rodnic dacă «n'a înviat Hristos?»... Ce crezi mai poate fi valabil și ce ideal te mai poate vrăji «dacă n'a înviat Hristos?»... Ce eroism și ce superioritate întrupată în adevăr și filantropie își mai pot legitima necesitatea «dacă n'a înviat Hristos?»...

Cretitudinea cardinală a vieții umane, Invierea Mântuitorului inaugurează eternitatea spirituală a speciei prin Iisus Hristos și susține astfel optimismul nepotolitelor ei doruri și nepregătitelor ei silințe de perfecțiune.

În clipa când îngerul ridică piatra de pe mormânt, se deschideau zări infinite idealizării vieții omenești și se dezarmau toate custodiile sălnice cari confiscaseră libertățile spiritului și dumnezeieștile spontaneități ale virtuților lui.

În dimineața învierii răsărea în inima omenească odată cu soarele, marea nădejde în toate biruințele spirituale și în eternele lor statornici și prestigii.

Hristos a înviat în toate conștiințele din care fuseseră năruite forturile satanizării și în care fuseseră rezidite altarele neîmpuținatelor osârdii ale virtuții.

A înviat și în inima ta, frate preot, Hristos?... Rodește propoveduirea ta în mijlocul credincioșilor! Purcede ea autoritară și neînfricată din certitudinea Invierii Domnului, robind credinții cugetele întristate de desnădejdi ale fraților noștri?...

«De n'a înviat Hristos» zadarnică este toată cultura omnirii, zadarnică este toată frumusețea firii, zadarnică este toată pasiunea ei de a trăi perpetuu!...

«De n'a înviat Hristos» nu mai e vrednic de nici o jertfă nici un ideal — pentru că într'o lume care moare pentru totdeauna, e un nonses să concepi existența vreunui ideal.

«De n'a înviat Hristos» existența în general este o farsă, o agitație sterilă, o stupiditate. De ce să ămai trăești când mori definitiv cu tot ceea ce ai izbutit să crezi mai ideal în tine și în lumea ta?...

Nu! Nu!... Propoveduirea noastră nu e zadarnică!... Ea e întemeiată pe o victorie spirituală nemărginită: «Hristos

a înviat!» Noi suntem martorii unui adevăr în fața căruia nu pot rezista decât sufletele petrificate în diabolica negațiune a tuturor evidențelor!

Ați înviat însă și voi misionari ai Evangheliei?...

Ați experimentat voi «puterea Învierii lui Hristos» pe care o cunoștea atât de profund Sf. Apostol Pavel?

Apostolul vostru numai cu această «putere» trebuie să lupte și să izbândească în marea inimă, închisă, pare ermetic, a lumii!... «Căutați pe Iisus cel răstignit?».

Il veți găsi pe Iisus Cel înviat!...

V'ați răstignit însă și voi cu El ca să puteți învia cu El?... La această întrebare trebuie să răspundeți neîntârziat!...

Noi «propoveduim pe Hristos cel răstignit» (1, Cor. 1, 22) și pe «Hristos cel înviat».

A propovedui un adevăr înseamnă a trăi tu însuși ceea ce propoveduești.

A trăi răstignirea și învierea Domnului, ca Sf. Apostol Pavel, iată taina propoveduirii creștine și speranța universalelor ei extensiuni.

«A fi mort» și «înviat» cu Hristos, iată titlurile de glorie și de autoritate ale unui sincer, eroic și autentic misionar al Evangheliei.

În acest ceas când întreaga creștinătate se salută cu cuvintele triumfale: «Hristos a înviat», răspunsul nostru al tuturor celor ce ne-am cucerit întreaga noastră ființă idealului creștin, trebuie să fie: «Cu adevărat am înviat și noi cu El!»...

Nu simțiți învierea noastră din accentele cu care propoveduim învierea Lui?

Vieța noastră, iată argumentul suprem al certitudinii Învierii Domnului!...

«Paștile cele nouă și sfinte astăzi nouă s'au arătat!»...

Sfințească-se toți creștinii prin sfințenia lor!...

Pr. Gr.Cr.

Dacă ași fi preot...

Fratele meu întru Domnul, prietenul Ștefan din depărtatul ținut al unui șes moldovean, îmi scrie această epistolă, pe care și eu la rândul-mi, o dau spre cetire altor frați:

«În adevăr, iubite frate, de când Mântuitorul a descins în casa și în inima mea, alta-i viața ce duc. N'am destule cuvinte

să mulțumesc mai ales celor doi prieteni, care luându-mă fiecare de câte-o mână, m'au purtat spre strălucirea, necunoscută până atunci, a altarului străbun. Ce m'as fi făcut eu, oare, dacă Mântuitorul nu i-ar fi îndemnat să vină spre inima mea plină de întunec și de scaetii tuturor golătăților unui egoism absurd? Dar n'a fost așa, Intr'o bună zi, peste voia mea și arzându-mi sufletul cu jarul unei adânci neplăceri (căci doar mi se părea că întreaga mea fință scumpă era înjosită, scoborită de pe piedestalul ei de proprie admirație), licări în zarea vieții mele, o cruce mică, neagră, pe lemnul căreia am fost învrednicit să văd pe Mântuitorul, crucificat și de mine,—de nătângia și prezumția mea. Curând în locul acelui sentiment neplăcut, se așează o lumină pașnică și un bine, care erau, în adânc, o putere nouă, care se cuibărea solid în locul cucuvelelor alungate... A venit atunci și valul purificator de rușinare: priveam îndată și mă vedeam atât de plin de mine și totuși atât de gol, atât de mândru și totuși atât de ridicol-prezumțios, atât de slab în a-tot-puternicia mea, atât de ingenunchiat în trufia mea, dar mai ales, atât de rătăcit în siguranța mea... Suportarea cu răbdare a acestei cumplite rușinări, a fost începutul temeinic al altei vieți: nașterea din nou despre care îmi vorbeau cei doi prieteni, care mă stăruiau cu grijă de arhangheli. Da, da, iubite frate și prieten, se poate o naștere din nou, fără nici o îndoială... Cine o tăgăduște, este pentru că vrea s'o tăgăduiască, — și vrea s'o tăgăduiască tocmai fiindcă, în adâncul ființei lui, o simte cu puțință... Imi aduc aminte de mine. — așa simțeam și eu, măreț personaj al unei epopei false, inventată de demonul tuturor ambițiilor personale...

Dar, acum să-ți împărtășesc alte gânduri, încă de-o vreme mai îndelungă, un gând a pus stăpânire pe cugetul meu, și o nepusă dulceață s'a revărsat peste sufletul meu. Cuget cu temei la taina preoției. Nu îndrăsnesc până acum să cred că sunt vrednic de ea, nu, nu, — dar stau ceasuri întregi în unele zile și mă gândesc la un chip de preot căruia aș vrea să-i seamăn cât mai mult. Dealungul și la capătul acestor clipe de cugetare visătoare, mereu văd un drum venind spre mine, coborând dintr'o zare albastră, nu la fel cu zările pe care le avem noi pe aici. E peste tot o căldură molcomă și o lumină împărătească. Și cine păsește pe drumul singuratec, venind spre mine? Insuși Mântuitorul, urmat de câțiva din Apostoli... I-L văd aidoma, — se apropie lin și mă privește, cum nu poate privi nimeni pe pământul acesta. El răspunde cu această privire, gândurile mele.

De sigur — cuget eu — modelul tuturor modelurilor este El, cu Sublima Lui viață...

Dar acugeta la o asemănare desăvârșită simt că ar fi o cumplită impietate. A cugeta omul, că poate ajunge cu asemănarea întru Dumnezeu, până la o confundare deplină, — sigur sunt că nu poate fi o mai păcătoasă ambițiune, — un sacrilegiu.

Noi — atât — să privim, să primim, să năzuim a merge pe drumul arătat de El, — și mai ales să-I rugăm îndurarea să ne spele de cumplitele și grelele păcate ale pământului din noi. El să rămâie neconținut Dumnezeu întru totul sublim și neprihănit, neatins nici măcar de gândul vreunui muritor c'ar putea fi ajuns vreodată de năzuința și vrerea omenească... Să simțim totdeauna și cât mai adânc, desăvârșita noastră umilință, căreia să nu-i dăm altă nădejde decât **Drumul** arătat de degetul lui Dumnezeu...

Dacă aș fi preot?!... Gândul acesta îmi ține o caldă tovarășie. Să fiu, adică, servitorul lui Iisus, întru neconținută creștinare a sufletelor. Ce îndeletnicire poate fi mai cuprinzătoare, mai curată, mai senină și mai cu rost pentru viața oamenilor? Le iau pe rând, toate aceste îndeletniciri. — le cântăresc cu toată lipsa de patimă, — le pun la examenul întrebărilor ultime, — și le găsesc pe toate, cu desăvârșire subordonate acestui apostolat.

A privit preoția ca o suljbă oarecare, e un mare păcat, întrucât, în esența ei, nu poate fi asemuită cu niciuna din slujbele pe care le știm. Inșiruire ar fi nefolositoare. De vreme ce preotul vine ca «vechil» al lui Iisus, întru îndrumarea sufletelor oamenilor, — pe temeiul apostolicesc: «mergeți de propovăduiți neamurilor Evanghelia Mea», — se înțelege că preoția nu-i nici îndeletnicire, nici funcție, nici ocupație, nici sprot, — ci numai apostolat, sau cel puțin, o neconținută râvnă spre apostolat.

Văd din nou venind pe drumul tăcut ce se țese din zarea albastră, pe Mântuitorul, cu câțiva Apostoli.

În ei, în Apostoli, văd ceea ce preotul are îngăduința de a înfăptui.

Eu, dacă ași fi preot, mi-aș lua ca patron și pildă pe unul din Apostoli. Lui i-aș da mereu mâna mea șovăitoare și slabă, ca să mă poarte pe drumul, la capătul căruia stă neclintiti Pilda pildelor, Mântuitorul.

Ori de câte ori aș face ceva, aș sta mai întâi de vorbă cu Apostolul meu, paznicul meu neclintit.

Dacă aș simți în suflet acele năzuinți rele sau măcar în-

doelnice, aş întreba tare: «Părinte Apostol, ce să fac, — ce spune Mântuitorul să fac?».

...Şi cuget... Dacă aş fi preot, aş duce, mai întâi de toate o viaţă oarecum în afară de viaţa celorlalţi oameni. Nu mă înţelege greşit, iubite frate şi prieten. Eu înţeleg ca, alături de viaţa oamenilor, cu ei dimpreună, să fiu mereu contrar, prin viaţa mea, cu ceea ce ei fac rău sau greşit. Amestecat cu ei, să nu fac totuşi ca ei. Eu să fiu altfel. Teama că voi fi singuratec, să nu-mi țină niciodată tovărăşie. Căci cine are pe Iisus cu el, nu-i singur în veac de veac :

Să fiu neconţinut aproape de oameni, dar departe de înfăptuirile lor cele obişnuite şi rele. Să stau în ochi lor înfăptuirile tuiile lor cele obişnuite şi rele. Să stau în ochii lor ca o pildă,— şi să scormonesc în sufletele lor dorinţa de a mă ajunge, dându-le gândul că pot înfăptui astfel, — întrucât, deşi diferit de ei, tot om sunt şi eu.

Pentru aceasta, eu voi fi dator să nu le dau prilejul de a mă vedea înfăptuind acele lucruri, pe care le condamn la ei.

Privesc în jurul meu, — mă aşez cu teamă şi cu umilinţă în mijlocul obşteii noastre creştineşti, — şi, iertare cerându-mi că mă încumet să cercetez, găsesc că multe din felurile de a fi ale «vechililor» lui Iisus, sunt prea întru totul asemănătoare cu înfăptuirile cele rele ale oamenilor obişnuiţi .

Văd — şi nu judec — preoţi întru totul sorbiţi de vârtejul cel cutropitor al măruntelor interese de fiecă zi, care au ca îndreptar acel lucru de care nu s'a atins niciodată Mântuitorul, banul. Chiar când Fariseii i l'au arătat ca să-L cerce, sau când i s'a adus banul găsit în peşte, Mântuitorul nu l'a atins, fiindcă ştia că acest demon trebuie pe vecie condamnat de desăvârşita Lui nepăsare.

Văd, asemenea. — şi tot pentru ban fireşte — pe mulţi din preoţii lui Iisus, călcând treptele caselor de judecată. Preotul nu trebuie să se judece, — să facă aşa ca să nu se judece. Cuvântul lui să fie în afară de bănuială, iar dacă, totuşi, e târît fără voe în judecăţi şi dacă nu se poate hotărî să tae din dreptul lui chiar, fără să se mai judece, — atunci să trimeată pe altul să-i sprijine dreptul, — el nepăsînd pe treptele acestui păgânesc altar. Judecată însemnează luare de piept, pentru interesul tău, cu aproapele. Un preot care se judecă, se desbracă de dar, şi asta nu se poate, — şi nu e bine, dacă se poate.

Văd apoi — şi mi se întristează sufletul — mulţime de preoţi ducând o viaţă necuviincioasă. Plecând dela o îmbrăcă-

minte necuviincioasă, și isprăvind cu cine știe ce purtare necuviincioasă.

Văd, de pildă, preoți, vorbind tare pe străzi, fumând prin cafenele, purtând reverende murdare, încălțări sparte, — îi văd certându-se prin localuri între ei sau cu mireni, — alergând — și uitând că sunt preoți — în care știe ce «campanii electorale» nu pentru a alege pe Iisus ca Mântuitor al oamenilor, — ci a se pune în slujba unui idol politic, întru îndestulare personală, — văd preoți — vai, Doamne Iisuse! — ieșind metehăind din localuri unde e stăpân demonul băuturii, — pe alții, bătuiți, striviți, aruncați în stradă, nu cunț-ar fi firesc, pentru apostolatul lui Iisus, ci pentru cine știe ce ticăloșie omenească...

Cufundați astfel cu oamenii în păcatele lor, cum oare vor putea preoții să mai fie crezuți și urmați?

Și dacă zic așa, nu înțeleg de fel, cum și spusei, ca preotul să se închidă în turnul lui de fildeș, fie el cât de curat ținut, — ci, dimpotrivă, — căci apostolat însemnează tocmai amestec cu oamenii, nu însă cu păcatele lor.

Văd, Doamne, pe preoții Tăi cei buni... Ce priveliște admirabilă!... Ca ei aș vrea să fiu, sau măcar să năzui la aceasta...

Dimineața când aș îmbrăca haina cea asemănătoare cu a Apostolilor Tăi, după ce-mi voi fi făcut rugarea către Tine, — să plec spre oamenii mei, spre păcătoșii Tăi, pentru ca să le aduc aminte de Tine, peste tot și în toate prilejurile acasă la ei, la biserică, pe drum, pe ogor, la orice vreme. Ei să nu mă bage în seamă, dar eu să nu mă uit la aceasta, căci e așa de dulce să fii nesocotit întru Tine!... Și a doua zi, ei să se afle iar cu mine, și cu iar să le vorbesc de Tine. Și așa, zi de zi, până ce unul va îngenunchia. Isbând va începe atunci. Acela va fi crainicul cel mai de preț al Țău, de vreme ce din păgân neînțelegător, l'ai făcut creștin, înțelegând viața după voia și dorința Ta...

Nu cred să fie, iubite frate și prieten, o mai mare isbândă și o mai desinteresată fericire, ca aceea a aducerii unui om la picioarele Crucii.

Pentru aceasta însă, se cere o unică și mare condiție, — și, mă tem chiar numai când mă gândesc s'o grăesc. Niciodată un om nu va putea aduce pe altul la Sfintele Picioare, decât dacă însuși el se află în acest loc de copleșitoare cinste și însemnătate.

A crede cineva că aducerea oamenilor la lemnul sfânt al Crucii e o treabă de pur calcul sau de simplă socoteală omenească, — e o iluzie zadarnică.

Lucrarea aceasta nu se poate face fără «mila» Domnului, — ceea ce însemnează că acel care duce de mână pe un om spre altar, trebuie să fi fost «îndurat» de Domnul, iar aceasta, în cea de pe urmă înțelegere, însemnează că acest om trebuie să cunoască pe Dumnezeu prin Fiul său unic, Sublimul Mântuitor...

Dacă nu-L cunoaște, lucrarea lui e un joc sau o funcție, — așa zice nu numai netrebnică, dar chiar stricătoare prin înșelarea la care poate da naștere...

Iată marea taină, — și fără ea, preoția nu însemnează nimic. Încă o formă goală, încă un izvor de nesecate încurcături sociale, — încă un motiv de a lovi în ortodoxie, chiar în ortodoxia cea bună, care este, de vreme ce dăinuște însăși Biserica lui Iisus.

Și iar mă gândesc, iubite frate și prieten, la bunii suljitori ai lui Iisus și la minunatele lor lucrări, și simt cât sunt încă de nevrednic să mă asemăn lor.

Nu, — sunt încă foarte departe de a îndrăzni să cuget că s'ar putea coborî pe umerii mei haina preoției întru Iisus Hristos.

O boare ușoară de părere de rău bate sufletul meu...

Dar, nădăjduesc...

Pentru aceasta, chem neconținut spre mine încântătoarea priveliște a drumului ce se țese din zarea albastră, și pe care pășește încet, încărcat de pace și lumină, Mântuitorul...

Și, încet, tainic și umil, mă așez și eu după cel din urmă din însoțitorii Lui și pășesc după El pe drumul dintre lanurile aurii de grâu...

Nici nu cer mai mult, decât să merg așa neconținut, până la capătul zilelor mele de pe pământ.. .

...Și când mă gândesc că dacă Dumnezeu n'ar fi îngăduit ca în calea mea să se ivească acei doi prieteni-frăți, care să mă ia de câte-o mână și să mă ducă la picioarele Crucii. — eu aș fi fost azi acelaș rătăcit din vremea necunoașterii...

Slavă fie dată Domnului, — și cu umilință mă rog pentru ei și pentru toată lumea...

Invrednicește-mă, Doamne, să pot ajunge să port vestmântul preoților Tăi.

Iubite frate și prieten, îngăduie-mi să-ți strâng mâna și să te îmbrățișez întru Domnul nostru.

Frate întru Domnul, prietene Ștefan din departatul ținut al unui șes moldovean, Dumnezeu să fie cu tine, până la capătul zilelor tale.

L. M.

Școl bisericești cu profesori necredincioși!

Când era elev în clasa VI-a de Seminar, povestește Înalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim, pe atunci Nicolae Munteanu, — ora de Istoria Universală a devenit într-o zi mai animată; profesorul întreba cu ton ridicat: «Știți voi cine a fost Hristos?» Răspunsul cuvenit dat de un elev nu l-a satisfăcut, și atunci a căutat să-l definească el pe Hristos: «Hristos a fost un ismănar și alegându-și alți 12 ismănari ca și el, au început să cutreere țara».

La auzul acestor cuvinte clasa a amuțit, căci nu se așteptaseră la asemenea vorbe de ocară la adresa Fiului lui Dumnezeu, într-o școală de pregătire a viitorilor apostoli.

Atunci s'a ridicat elevul Nicolae Munteanu și a spus profesorului:

D-le Profesor, noi știm altceva' despre Domnul Hristos și despre Apostolii Lui, decât ne spuneți Dvs. Și profesorul cu ifos a întrebat: «Ei ce știți voi?» Și elevul continuă: «Domnul Hristos, prin mama Sa, Fecioara Maria, se pogora din regele David, deci El era prinț, iar nu ismănar. Părinții Sfintei Fecioare erau bogați, aveau muți și turme de oi, pe care le-au lăsat fiicei lor, care mai târziu s'a logodit cu Iosif. Așa că în casa în care a crescut Mântuitorul a avut de toate, iar mama Lui îi pregătea hainele, și cât de alese erau hainele Lui se vede din Evanghelia care descrie răstignirea; soldații romani au rămas mirați de hainele Lui și cât de simpli erau și-au dat seama de frumusețea lor și le-au împărțit între ei, iar pentru cămașa, care nu era cusută «ci toată șesută de sus până jos» minunându-se au zis: «Să nu o sfâșiem, ci să aruncăm pentru ea sort, a cui să fie». Dacă Domnul Hristos ar fi fost un ismănar, nimeni n'ar fi pus vreun preț pe îmbrăcămintea Lui.

Deasemenea cei doi apostoli Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei, se pogorau din neamul lui David, căci ei erau veri cu Mântuitorul.

Tatăl lor Zevedei avea corabie mare pentru pescuit pe Marea Galileii și avea în Ierusalim cel mai mare magazin de pescărie. El era furnizorul celor mai mari case, până și al casei Arhiereului, care era cea mai înaltă autoritate civilă și religioasă a poporului în acea vreme. Când Mântuitorul, după ce a fost prins, a fost dus pentru cercetare la Casa Arhiereului, apostolul Ioan, a fost lăsat să intre în curtea Arhiereului pen-

trucă «era cunoscut la căpetenia preoților». Datorită aceluia fapt el a spus portăriței să-i dea drumul să intre în curte și apostolul Petru.

Ioan și Iacob deci nu erau niște ismănari.

Deasemenea cel dintâi evanghelist, apostolul Matei vameșul, n-a fost un ismănar. El avusese arendată dela Roman înainte de a fi chemat la aostolat, vama din nordul Palestinei, din veniturile căreia dădea milioane stăpânitorilor romani. Un ismănar n'ar fi putut să-i dea o masă Mântuitorului cu invitați mulți de vameși și farisei, cum a făcut el.

Iar cât privește bogăția de care dispunea un vameș ca apostolul Matei evanghelistul, se vede din episodul petrecut cu Zaheu celalt vameș, din partea de Sud a Palestinei, care a fost vizitat de Mântuitorul acasă după ce l-a invitat să se coboare din dudul în care, fiind mic de statură, se suise ca să-l vadă pe Domnul Hristos. Zaheu a declarat atunci, că **jumătate din avere o dă săracilor și de a năpăstuit pe cineva îi întoarce împătrit**. Inseamnă că dispunea de avere nu glumă.

Profesorul a ascultat nemșicat și fiindcă clopoțelul sunase sfârșitu orei de clasă, și-a luat catalogul și a ieșit.

Colegii s'au strâns împrejurul lui Nicolae Munteanu și-i spuneau, laudându-l, că i-a dat o lecție profesorului! Alții își exprimau temerea că profesorul are să-i pòarte ranchiun.

Elevul N. Munteanu însă nu și-a pierdut calmul, căci dacă profesorul și-ar fi permis vreo răutate, ar fi fost adus cazul la cunoștința Mitropolitului, în casa căruia a stat tot timpul, cât a învățat Seminarul și unde Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Nicodim Munteanu și-a însușit, începând de pe atunci, experiența atât de bogată a Mitropolitului Moldovei Iosif cel Sfânt.

In concluzie, s'ar impune ca teologii, clerici și mireni, cari vorbesc prea mult de sărăcia Sf. Apostoli și de simplitatea lor, să-și revizuiască părerile, căci poate fi cineva democrat și fără să schimbe Evanghelia.

Pr. Al N. Constantinescu

O aniversare

„REVISTA TEOLOGICĂ“ 1907—1947, Nr. 1—2,
Ianuarie—Februarie 1947.

Anii 1907-1947, înscrși pe coperta numărului recent apărut din excelenta revistă bisericească a mitropoliei Ardealului, care arată o etapă de viață lungă pentru o revistă bisericească, credem că necesită câteva cuvinte de relevare.

Între revistele bisericești din țara noastră „Revista Teologică“ ocupă un loc deosebit. Pe de o parte prin faptul că este îngrijită de Academia Andreiană și cu deosebită atenție a I. P. S. Mitropolit Nicolae, celace-i dă o ținută înaltă academică și pură doctrină ortodoxă. De altă parte orizonturile largi pe care le oferă cititorilor săi, în paginile ei oglindindu-se toate problemele naționale și toate aspectele lucrării practice a bisericii, scriitoricești și misionare.

Toate aceste înfățișate într'o limbă românească aleasă, într'un stil m nunt și sub o formă de temelnică documentare științifică și obiectivitate critică, — nici dogmatism ermetic, nici erudiție rigidă, nici retorism sec, ci viață duhovnicească plină de seva credinței și dragostei care îmbrățișează și încălzește sufletele credincioșilor, întărindu-le în credința lor și emulându-le spre culmi tot mai înalte de spiritualitate. Pentru contrarii credinței străbune este un document serios și o piatră de hotar; care le arată soliditatea temeliei bisericii noastre și-i face să fie mai temperați în dorințele și intențiile lor.

În special pentru frații noștri preoți din toată țara și din eparhia noastră, „Revista Teologică“ constituie o armă puternică de sprijin și întărire în lucrarea de pastorație și misiune ce au datoria să efectueze „cu timp și fără timp“.

Maț ales azi, după crâncenul războiu din care deabia am eșit și ale cărui efecte dezaastroase ne stânjeresc încă în normalizarea vieții duhovnicești cât și a celei sociale, avem nevoie de ajutoare de acest fel. Nu avem prea multe, deaceia tot ce avem trebuie folosit la maximum.

Dorim confratelui nostru dela Sibiu încă mulți ani de activitate rodnică pe tărâmul bisericesc și național.

G. N. STERPU

Informațiuni

Pr. Gheorghe Comana s'a stins din viață în ziua de 22 Martie ac., fiind îngropat lângă biserica pe care așa de frumos a slujit-o. A fost un preot de elită al Capitalei, neobosit apărător al Bisericii și al slujitorilor ei.

Dumnezeu să l odihnească în latura celor buni și drepti.

Pr. Th. Rădulescu a fost numit din nou Protoereu al circ. I Ilfov în locul Pr. Sebe, demisionat.

Pr. E. Popescu Gâștești a fost numit protoereu la circa I D-vița în locul Pr. Parnia Corvin delegat cu inspectia învățământului religios din acel județ.

Pr. Petru Săndulescu, dela parohia Margăritești — Romanați, a fost transferat după cerere și cu avizul Cons. Eparhial dela 4 Martie 1947 în postul de preot ajutor dela Parohia Adunați Copăcenți Jud. Vlașca, pe data de 31 Martie 1947.

Pr. I. Moraru ajut. la Parohia Corbii Mari și Pr. N. Călinescu paroh al Parohiei Udeni, Jud. Vlașca se transferă reciproc, unul în locul altuia, conf. hot. Cons. Eparhial din 4 Martie 1946, pe data de 15 Martie 1947.

Pr. I. Petcu dela Parohia Crânguri și Pr. Marin I. Petre dela parohia Moșteni-Dobrotești jud. Vlașca, se transfera reciproc unul în locul altuia conf. hot. Cons. Ep. din 5 Martie 1947, pe data de 15 Martie 1947.

Preot Vasile Hațegan, parohul bisericii românilor ortodocși din New York (U. S. A.) tânăr și vrednic păstor, care a studiat teologia la Sibiu și apoi la Facultatea de Teologie din București înainte de război (până în 1939), întors în America, și a făcut o datorie de român bun și preot bun față de păstorii săi americani. Lipsa totală de cărți religioase ortodoxe pentru frații din America a îndemnat pe Păr. Hațegan să tipărească „*Prayer Book for Eastern Orthodox Christians*” (carte de rugăciuni pentru creștinii ortodocși răsăriteni) care a însoțit peste mări și țări pe românii ortodocși din rândurile armatei americane, în timpul războiului.

Cunoaștem și apreciem pe Păr. Hațegan din vremea studenției și ne bucurăm din toată inima a-l face cunoscută lucrarea, ceace denotă că distanțele nu desfilințează

legăturile sufletești dintre patria și biserica mamă și îndepărtații ei filii de peste mări și oceane.

G. N. S.

CORRESPONDENȚA CU ABONAȚII

Preot Iosif Popescu, pensionar, Comuna Talea Prahova.

Am primit articolul Sf. Voastre, predică la Învierea Domnului, dar când ne-a sosit materialul pentru acest număr era deja cules, astfel că nu l-am mai putut publica. Fiind vorba de o predică pentru Paști, în alt număr am socotit că nu mai are rost.

Preotul I. Oporan misionar.

Articolele Sf. Voastre sunt bune și interesante dar aceleaș subiecte au fost tratate și publicate de alți frați în numerile trecute. Noi vi-l ținem la dispoziție spre a se publica în alte reviste. Așteptăm alt articol care să trateze alte misiuni misionare.

Preot Ștefan Orleanu, Trestioara, Prahova.

Articolul Sf. Voastre avea nevoie de unele îndreptări pe care noi nu ne-am permis să le facem și fiind un articol ocazional n'a mai fost timpul să vi-l trimitem pentru a fi refăcut.

Partea oficială

In atenția Prea c. Protoierei, parohii, stareți și administratori ai bunurilor centrului eparhial.

Redăm mai jos în extras decizia Ministerului Cultelor nr. 37754/945, privitoare la organizarea și îndatoririle **serviciului de inventariere al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor** pentru întocmai executare a lucrărilor de inventariere și depunerea lor în termen.

Cei ce nu se vor conforma acestor dispozițiuni vor suferi sancțiuni din partea Ministerului Cultelor și Sf. Mitropolii.

Art. 3. — c) La toate protoeriile, precum și la parohii, inventarul averi imobile și imobile, se va ține de protoereu sau preotul respectiv, ajutat de personalul existent administrativ sau bisericesc.

d) La mănăstiri, inventarul averii mobile și imobile, se va ține de starețul mănăstirii, care va corespunde direct cu arhiepiscopia.

Art. 5. — sunt obligați a ține la zi următoarele scip-te: a) Registrul inventar jurnal și registrul partizi de inventariere; b) Dosar cu acte pentru înscrierea obiectelor de inventar; c) Dosar cu acte descăderea obiectelor din inventar; d) Dosar cu fotografiile obiectelor și operelor de artă a căror valoare depășește 50.000 lei.

Acest dosar cu fotografii va fi în dublu exemplar depus la Sf. Mitropolie.

Registrele de inventar vor fi numerotate, sigilate și certificate de Sf. Mitropolie.

Art. 6. — Înregistrarea bunurilor, se va face:

a) pe baza actelor de proprietate, legi, decrete, jurnale însoțite de procesele-verbale de recepțiune;

b) în cazul când nu sunt acte, în mod excepțional, se admite inventarierea o singură dată, pe baza procesului-verbal de constatare încheiat la fața locului, de o comisiune specială, compusă din membrii organelor locale.

Art. 7. — Fiecare obiecte de inventar, va avea un număr matricol din metal sau un timbru de tuș cu inițialele instituției.

Art. 10. — După închiderea exercițiului financiar, în cel mult 30 de zile, se va depune lucrările de inventariere pe exercițiul expirat, organelor în drept Sf. Mitropolii.

Art. 13. — Se va verifica la fața locului existența tuturor bunurilor și evidența registrelor.

Art. 14. — Scoaterea din inventar a obiectelor degradate și uzate se va face pe baza proceselor-verbale de constatare.

Art. 15. — Controlul și răspunderea evidenței și a întocmirii inventarelor o are șeful secției inventarierii Sf. Mitropolii.

Protoeriile și mănăstirile vor trimite lucrările recapitulate la Sf. Mitropolie, iar parohiile la protoeriile respective, răspunderea întocmirii acestor lucrări și trimiterea lor la timp, rămânând asupra protoeriilor, stareților și parohiilor în cauză.

Nr. 37754.